

QUIETA NIT

Guia del professor/a

Descripció

Proposem una activitat de lectura dramatitzada en grups per a l'Elemental 1. El tema del conte és el xoc de cultures, i l'acció té lloc la nit de Nadal en una llar catalana tradicional.

Material

Text manipulat de l'original de l'escena IV de l'obra *Antaviana* de Dagoll Dagom, espectacle sobre contes de Pere Calders. La peça teatral és una versió lliure del conte "Quieta nit", aparegut dins de *Cròniques de la veritat oculta*.

Indicacions de l'activitat

El primer dia a l'aula, reparteix als alumnes el text del conte. Comenteu el vocabulari difícil i el tema. La interacció serà entre el grup classe i el professor o professora.

Fes grups de 7 alumnes. Si el grup classe no és múltiple de 7, atorga a alguns alumnes més d'un rol.

Fes llegir el text a casa als alumnes perquè se'l puguin preparar.

El segon dia a l'aula refés els mateixos grups i que facin la lectura dramatitzada del text.

Finalment, comenteu les dificultats de la lectura en veu alta: fonètica, entonació...

Temps aproximat:

Sessió 1: 30 min

Sessió 2: 1h

La nit de Nadal, text dramatitzat per Dagoll Dagom per a l'espectacle Antaviana , basat en el conte Quieta nit, de Pere Calders (Barcelona, 1912-1994)

(text simplificat)

Personatges:

Narrador
Pare Noel
Isabel, la mare
Ernest, el pare
Eudald, l'oncle
L'àvia
Maria Montserrat, la nena

Narrador: És la nit de Nadal de l'any 1962, i una família tot just acaba d'arribar a casa després d'assistir a la Missa del Gall. Hi ha l'àvia, el matrimoni i un oncle, l'Eudald, que viu a l'estranger i ha vingut a passar el Nadal a Barcelona. Fan el ressopó. La nena, la Maria Montserrat, ja és a dormir. Se senten uns cops a la porta.

Isabel: Psit! No heu sentit uns sorolls a la porta?

Ernest : Uns sorolls?

Eudald: Que espereu algú?

Àvia: En aquestes hores? Jo no he sentit res.

Narrador: Tornen a sentir-se els cops.

Isabel : Ep! Ara sí que han trucat. Ernest, vés a veure qui hi ha...

Ernest: A mi no em fa cap gràcia anar a obrir en aquestes hores de la nit...

Àvia: Ara sí que truquen, sí!

Narrador: L'Ernest s'aixeca i es dirigeix cap a la porta. En el moment que passa per davant de la finestra, aquesta s'obre amb violència. Tots s'alcen esverats. Per la finestra entra calmosament el Pare Noel, amb un sac a l'esquena. S'espolsa la neu del vestit.

Pare Noel: Fa fred al carrer! On són, els nens?

Ernest: Són a dalt dormint. Però si no parla més baix els despertarà.

Pare Noel: Despertar nens forma part de la meva feina...

Isabel: Li han donat una mala adreça. En aquesta casa, fem Reis.

Narrador: La Isabel assenyala el pessebre, perquè el Pare Noel compregui que no encaixa en aquella casa. El Pare Noel contempla el pessebre durant una estona.

Pare Noel: És infantil.

Àvia: Vol prendre una copeta abans de marxar?

Pare Noel: És impossible que m'hagi equivocat. Jo no m'equivoco mai... Si he entrat en aquesta casa és per alguna cosa. No és qüestió de criatures ni de joguines, sinó de la institució que represento. Poden suposar que no vaig de casa en casa preguntant si necessiten nines o cavalls de cartó.

Isabel: Qui sap! Els protestants es valen de tots els recursos per obtenir la difusió de les seves idees.

Àvia: Els protestants? Quins protestants?

Pare Noel: Això no hi té res a veure, senyora.

Isabel: Ah, no?

Pare Noel: No. Cada any porto regals als nebots d'un bisbe que tothom diu que arribarà a cardenal.

Ernest: Escolteu, escolteu! Ens estem allunyant del tema. Aquí som una família liberal. El cas és que vostè ens ofereix uns serveis que no li hem demanat. De manera que li agrairé molt que m'acompanyi fins a la porta.

Isabel: En aquesta casa no fem arbre. Té algun sentit, la seva presència, sense arbre?

Narrador: *El Pare Noel, desconcertat, contempla el menjador.*

Ernest: Aquest és el punt! Nosaltres fem pessebre. No arbre... Pessebre!

Isabel: Som massa tous, nosaltres, i mireu qui ens ha entrat per la finestra!

Eudald: Aquí rai! A Amèrica el Pare Noel entra pertot arreu: per les xemeneies, per les finestres, per les portes...

Narrador: *Entra la Maria Montserrat. És una nena d'uns set anys. Porta pijama, sabatilles, i un petit ós de peluix als braços. La nena contempla encuriosida el Pare Noel.*

Maria Montserrat: Qui és aquest municipal tan estrany?

Eudald: És el Santa Claus, bleda. Te'l vaig ensenyar en una portada del *The Saturday Evening Post*.

Isabel: Veus? Per això em sap greu que portis aquesta mena de revistes a casa. Els nens s'acostumen a idees que ens són forasteres.

Narrador: *Mentrestant, el Pare Noel ofereix un caramel a la Maria Montserrat que l'accepta somrient.*

Pare Noel: Tu no has demanat una cuineta?

Maria Montserrat: Sí.

Pare Noel: Ja ho veuen. No m'he presentat sense més ni més. Porto la cuineta demanada.

Maria Montserrat: Quina mena de cuineta porta?

Pare Noel: És una cuineta amb aigua de veritat i amb portes que s'obren i es tanquen... Tapa't els ulls.

Narrador: *La Maria Montserrat clou els ulls, mentre el Pare Noel treu una cuineta de joguina del seu sac.*

Àvia: Ai, quina cuineta tan bufona!

Pare Noel: Ja pots obrir els ulls

Maria Montserrat: Ah, no! Com aquesta ja en tinc tres. Jo n'he demanat una que tingui forn automàtic i quatre focs de debò. Que en porta alguna, d'aquestes?

Pare Noel: No.

Narrador: *L'Ernest i la Isabel somriuen alleujats.*

Ernest: Els Reis, nena, els Reis te la portaran. Vine, vine aquí. Ho has fet molt bé! El papa està molt content.

Pare Noel: Bé, vaja! Prou! Estic acostumat que em rebin bé. A veure si encara hauré de demanar per favor que m'acceptin uns quants obsequis!

Isabel: Aquí no hem demanat res.

Pare Noel: Em sembla, senyors, que vostès no coneixen la significació resplendent del Nadal. Puc afirmar que sóc una de les figures més simpàtiques de les Festes. Gairebé a tot el món, milions de nens esperen la visita del vellet revestit de santedat, i tothom em rep a mans besades. Si vostès mateixos, quan arriba l'ocasió, procuren deixar un plat amb aigua i pa per als camells dels Reis, no sóc jo mereixedor de la mateixa gentilesa?

Ernest: Encara quedarem com uns mal educats.

Àvia: Si vol prendre moscatell i unes quantes neules...

Pare Noel: Gràcies, senyora.

Ernest: Apa, Maria Montserrat, canta aquella cançó de Nadal que t'han ensenyat a l'escola.

Narrador: *La Maria Montserrat no es fa pregar gens i es posa a cantar. Quan acaba tots aplaudeixen entusiasmats.*

Tots: Molt bé, molt bé...

Narrador: *L'ambient es relaxa. L'àvia es posa a xerrar amb el Pare Noel.*

Àvia: La veritat és que vostè ens ha donat un espant de mort.

Pare Noel: Què diu, ara?

Àvia: Oh, i tant! Sap què passa? És que nosaltres no hi estem acostumats... Per la finestra no hi havia entrat mai ningú.

Pare Noel: Sí que em sap greu.

Maria Montserrat: Com quedem, doncs? Que fem el salt als Reis?

Narrador: *Els pares fan cara d'esverats.*

Pare Noel: Ja me'n vaig, ja me'n vaig... No s'enfadin. La gent està tan feta malbé pels progressos de la ciència que ja no es poden fer miracles.

Narrador: *El Pare Noel recull el sac.*

Àvia: Eudald, ajuda el senyor a carregar-se el sac.

Isabel: Maria Montserrat, vols que ens aboquem a la finestra per acomiadar el Pare Noel? Li pots fer adéu amb la maneta. Vine!

Narrador: *El Pare Noel se'n va fent adéu amb la mà a la Maria Montserrat. Tota la família s'acosta a la finestra per veure com marxa el Pare Noel.*

Ernest: Mireu el Pare Noel! Fes-li adéu, nena... Adéu, adéu.

Narrador: *La Maria Montserrat es retira de la finestra plorant.*

Isabel: Què tens, què tens?

Maria Montserrat: La cuineta! Vull la cuineta! Vull el Pare Noel!

Ernest: Escolta, si ara fas una marraneria, ningú et portarà res, ni el Pare Noel ni els Reis. Ningú.

Narrador: *La Maria Montserrat es posa a plorar cada cop més fort.*

Isabel: Si no calles de seguida...

Narrador: *La mare s'acosta a la nena i li clava un parell de clatellades.*

Ernest: Si us plau, si us plau. Reprenguem la placidesa del Nadal.